

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 26 augustus 2010 in zaak nr. 09/1355 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 december 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met terugwerkende kracht ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 augustus 2010, verzonden op 2 september 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het besluit van 17 december 2008 een deugdelijke motivering mist. Daartoe heeft de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte overwogen dat het in deze zaak niet gaat om de afwijzing van een aanvraag om een asielvergunning, maar om de intrekking daarvan en dat het niet aan de vreemdeling is om, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), de bij de minister gerezen twijfel door middel van een contra-expertise weg te nemen, maar aan de minister om, gelet op artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, aannemelijk te maken dat de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt. Daarbij heeft de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte betrokken dat hij, met verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009 in zaak nr. 200806254/1/V2 (www.raadvanstate.nl) en gelet op de brief van het Bureau Land en Taal (hierna: het BLT) van 7 december 2009, enkel heeft beoordeeld of de contra-expertise de bij hem gerezen twijfel heeft weggenomen. Aldus heeft de rechtbank niet onderkend dat hij met het laten uitvoeren van de taalanalyse aannemelijk heeft gemaakt dat zich de intrekkingsgrond - het verstrekken van onjuiste gegevens - voordoet en dat het vervolgens aan de vreemdeling was om dit bewijs te weerleggen.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 16 december 2004 in zaak nr. 200406434/1 (www.raadvanstate.nl) ligt het, indien sprake is van intrekking van een verblijfsvergunning asiel krachtens artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, op de weg van de minister aannemelijk te maken dat zich de daarin vermelde intrekkingsgrond voordoet. Als door de minister aan deze bewijslast is voldaan, is het

vervolgens aan de vreemdeling om het door de minister geleverde bewijs te weerleggen.

2.2.2. In voormeld besluit heeft de minister, onder verwijzing naar het rapport taalanalyse van 9 juni 2006 (hierna: de taalanalyse), de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken, omdat de uitkomst van de taalanalyse is dat de vreemdeling eenduidig herleidbaar is tot de spraak- en cultuurgemeenschap van Noord-Soedan en eenduidig niet herleidbaar is tot Zuid-Soedan. De minister heeft daartoe gesteld dat de vreemdeling, gezien de uitkomst van de taalanalyse, onjuiste gegevens heeft verstrekt door te stellen dat hij uit Zuid-Soedan afkomstig is, terwijl de juiste gegevens ertoe zouden hebben geleid dat de vreemdeling destijds niet in aanmerking zou zijn gekomen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

Dat de minister nadien met de brief van het BLT van 7 december 2009 en door te verwijzen naar eerder genoemde uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009 in de brief van 22 januari 2010, heeft verwezen naar het beoordelingskader dat geldt bij een eerste aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, laat onverlet dat hij in voormeld besluit het juiste beoordelingskader heeft toegepast en daarin aannemelijk heeft gemaakt dat zich de in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, vermelde intrekkingsgrond voordoet. Gelet hierop bestaat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen grond voor het oordeel dat de minister het besluit in zoverre niet deugdelijk heeft gemotiveerd. De grief slaagt.

2.3. In de tweede grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij in strijd met artikel 3:2 van de Awb, in voormeld besluit bij de toetsing aan artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) niet alle nodige kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard. Voor deze overweging heeft de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte redengevend gevonden dat uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 15 juli 2008 volgt dat de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium indien behandeling uitblijft en dat de arts, J.H. Schumacher, in een brief van 21 oktober 2008 stelt dat de vreemdeling psychisch zal decompenseren wanneer hij niet direct na aankomst in Soedan (gedwongen) wordt opgenomen in een psychiatrische kliniek. Aldus heeft de rechtbank, volgens de minister, niet onderkend dat de vreemdeling niet met medische verklaringen of anderszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij thans aan een ziekte lijdt die zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt.

2.3.1. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zie bijvoorbeeld het arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, JV 2008/266, kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke

omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.3.2. In voormeld BMA-advies is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"4. Zal, gelet op de huidige medische inzichten, het uitblijven van de onder 2. genoemde behandeling leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn (voorheen genoemd acute medische noodsituatie)?

Ja, gelet op de huidige medische inzichten zal het uitblijven van de onder 2. genoemde behandeling naar verwachting leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn: bij uitblijven van de behandeling zullen zeer waarschijnlijk de psychotische decompensaties (verlies realiteitszin; gevaar voor eigen leven en/of anderen) opnieuw plaatsvinden.

(...)

6a. Bevindt betrokkene zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte?

Onder de gegeven psychotherapeutische en medicamenteuze behandeling is er geen sprake van een direct levensbedreigend stadium. Voor de situatie bij uitblijven van de behandeling: zie antwoord op vraag 4."

2.3.3. Uit dit advies van het BMA blijkt niet dat de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt zich thans bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Door het BMA is immers desgevraagd gesteld dat onder de gegeven psychotherapeutische en medicamenteuze behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigend stadium. Weliswaar blijkt uit het advies van het BMA dat uitblijven van de behandeling naar verwachting zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn in de vorm van psychische decompensaties, maar dat betekent niet dat thans sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Evenmin heeft de vreemdeling met medische verklaringen of anderszins onderbouwd dat de ziekte waaraan hij lijdt zich in een dergelijk stadium bevindt. In aanmerking genomen dat het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het EVRM, in het licht van de onder 2.3.1. weergegeven jurisprudentie, reeds hierom niet kan slagen, heeft de rechtbank ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat de minister ter zake van de toetsing aan deze bepaling niet alle nodige kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 17 december 2008 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. De vreemdeling heeft betoogd dat in zijn geval een taalanalyse geen geschikt middel is om zijn herkomst te bepalen, omdat hij, vanwege zijn

psychische gesteldheid, vaag heeft verklaard. Verder heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister, gelet op een door hem overgelegde contra-expertise van de Taalstudio van 22 december 2006, niet heeft mogen uitgaan van de juistheid van de taalanalyse.

2.5.1. Zoals onder 2.2.2. is weergegeven, is in de taalanalyse geconcludeerd dat de vreemdeling op grond van zijn Arabische spraak eenduidig herleidbaar is tot de spraak- en cultuurgemeenschap van Noord-Soedan en eenduidig niet herleidbaar is tot Zuid-Soedan.

Naar aanleiding van de taalanalyse heeft de vreemdeling voormelde contra-expertise overgelegd, waarvan de uitkomst is dat de inhoud van het vraaggelbesprek niet gebruikt kan worden om een eventuele socialisatieplaats vast te stellen en dat het zelfs vragen oproept over de geestelijke gezondheid van de vreemdeling, zodat zijn herkomst volledig onbekend is.

Het BLT heeft op 14 mei 2007 een weerwoord op de contra-expertise gegeven. Hierin heeft het BLT gesteld dat zowel de taalanalist als de opsteller van de contra-expertise het er over eens zijn dat de vreemdeling zijn gestelde herkomst uit Zuid-Soedan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bij brief van 14 mei 2009 heeft de Taalstudio op voormeld weerwoord gereageerd, waarin de opsteller van de contra-expertise heeft gesteld dat het taalkundig bewijs niet voldoende is om te beweren dat de vreemdeling uit Noord-Soedan afkomstig is.

Bij brief van 7 december 2009 heeft het BLT op voormelde reactie van de Taalstudio gereageerd en gesteld dat uit de taalanalyse blijkt dat de vreemdeling een vloeiende beheersing van een vorm van Noord-Soedanees Arabisch heeft. Volgens het BLT zijn de gestelde psychische problemen van de vreemdeling derhalve niet van dien aard dat de vreemdeling niet in staat is geweest te spreken. Verder is, volgens het BLT, van belang dat de vreemdeling geen kennis heeft van enige taal die gangbaar is in Zuid-Soedan.

Bij brief van 13 januari 2010 is het BLT nogmaals ingegaan op de reactie van de opsteller van de contra-expertise van 14 mei 2009 en heeft gesteld dat het Arabisch van de vreemdeling met name in de uitspraak kenmerken vertoont die alleen te plaatsen zijn in Noord-Soedan. Hierbij heeft het BLT concrete voorbeelden genoemd van de manier waarop de vreemdeling Arabisch spreekt die specifiek zijn voor het Arabisch van Noord-Soedan en niet elders voorkomen.

2.5.2. Uit de taalanalyse en de daarop door het BLT gegeven toelichting bij brieven van 14 mei 2007, 7 december 2009 en 13 januari 2010 blijkt dat de vreemdeling in staat is geweest een vorm van Noord-Soedanees Arabisch te spreken. Gelet hierop kan de stelling in de contra-expertise, dat zijn psychische problemen van dien aard waren dat de taalanalyse geen geschikt middel was om zijn herkomst te bepalen, niet worden gevolgd.

Nu de uitkomst van de contra-expertise niet luidt dat de vreemdeling afkomstig is uit Zuid-Soedan, bestaat geen aanleiding te twifelen aan de juistheid van de bevinding van de taalanalyse dat de vreemdeling niet herleidbaar is tot dat gebied. Voorts is de bevinding van de taalanalyse, dat de vreemdeling eenduidig herleidbaar is tot de spraak- en

cultuurgemeenschap van Noord-Soedan, van een nadere toelichting voorzien in de brief van het BLT van 13 januari 2010, waarbij concrete voorbeelden zijn genoemd van de manier waarop de vreemdeling Arabisch spreekt die specifiek zijn voor het Arabisch van Noord-Soedan en niet elders voorkomen. Nu laatstgenoemde toelichting niet gemotiveerd is weersproken, bestaat ook in zoverre geen grond voor het oordeel dat de minister niet heeft mogen uitgaan van de juistheid van de taalanalyse.

Het betoog van de vreemdeling, dat de minister onzorgvuldig heeft gehandeld nu hij eerst als bijlage bij het besluit van 17 december 2008 het weerwoord van het BLT van 14 mei 2007 op de contra-expertise aan hem heeft voorgelegd en aldus heeft nagelaten hem in de gelegenheid te stellen hierop te reageren alvorens te beslissen, faalt. Het vereiste dat een besluit op zorgvuldige wijze tot stand komt, strekt immers niet zo ver dat de minister, die de gelegenheid heeft geboden tot het opstellen van een contra-expertise, de vreemdeling ook nog de gelegenheid had moeten bieden te reageren op het weerwoord van het BLT op de contra-expertise, alvorens een besluit te nemen.

2.6. Voorts heeft de vreemdeling, in het kader van zijn beroep op artikel 3 van het EVRM, betoogd dat de minister in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gehandeld door niet tijdig de adresgegevens kenbaar te maken van de ziekenhuizen in Soedan waar behandelingsmogelijkheden aanwezig zijn.

2.6.1. Zoals onder 2.3.3. is overwogen, is er geen grond voor het oordeel dat de minister ter zake van de toetsing aan artikel 3 van het EVRM niet alle nodige kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard en faalt het beroep van de vreemdeling op die bepaling reeds omdat geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Onder deze omstandigheden bestond voor de minister geen verplichting om de adresgegevens van de ziekenhuizen, waar behandelingsmogelijkheden aanwezig zijn, kenbaar te maken. Gelet hierop faalt het betoog van de vreemdeling dat de minister niet tijdig deze adresgegevens kenbaar heeft gemaakt en is in zoverre geen sprake van strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.7. Het betoog van de vreemdeling dat de minister onzorgvuldig heeft gehandeld door hem voorafgaand aan het besluit niet in de gelegenheid te stellen te reageren op de berichten van het BMA van 18 maart 2008 en 30 oktober 2008, wordt niet gevolgd. Bij brief van 28 juli 2008 heeft de minister het advies van het BMA van 15 juli 2008 aan de vreemdeling verzonden, evenals het bericht van het BMA van 18 maart 2008. De vreemdeling heeft in een brief van 30 juli 2008 bevestigd dat hij zowel het advies van 15 juli 2008 als het bericht van 18 maart 2008 heeft ontvangen. Op het bericht van 18 maart 2008 heeft de vreemdeling, anders dan hij stelt in beroep, derhalve wel kunnen reageren voordat voormeld besluit werd genomen. Het advies van 15 juli 2008 is het resultaat van een onderzoek naar de medische problematiek van de vreemdeling ten behoeve van de minister. Daarentegen behelst het bericht van het BMA van 30 oktober 2008 een antwoord op een vraag naar aanleiding van voormeld advies van 15 juli 2008. Het vereiste dat een besluit op zorgvuldige wijze tot stand

komt, strekt niet zo ver dat de minister, die de gelegenheid heeft geboden op het advies van het BMA van 15 juli 2008 te reageren, de vreemdeling ook nog de gelegenheid had moeten bieden te reageren op het antwoord van het BMA naar aanleiding van de door de vreemdeling gestelde vraag over dit advies.

2.8. Verder heeft de vreemdeling betoogd dat de minister ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 4:84 van de Awb. Daartoe wijst hij op zijn langdurig verblijf in Nederland, de intensieve medische zorg die hij hier te lande krijgt, zijn psychische gesteldheid en de wijze waarop de taalanalyse is afgenomen.

2.8.1. Volgens onderdeel C8/2 en C5/2 van de Vreemdelingenencirculaire 2000 wordt met de intrekking van de vergunning beoogd de situatie te herstellen zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. Gelet hierop heeft het van toepassing zijnde beleid geen betrekking op eventuele schrijnende individuele omstandigheden. Aldus kan het langdurig verblijf van de vreemdeling in Nederland, de intensieve medische zorg die hij in Nederland krijgt en zijn psychische gesteldheid, niet worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in het kader van dat beleid en dus evenmin als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb.

Voor zover de vreemdeling met zijn klacht over de wijze waarop de taalanalyse is afgenomen, doelt op de beroepsgrond dat in zijn geval een taalanalyse geen geschikt middel is om zijn herkomst te bepalen, wordt verwezen naar hetgeen hierover is overwogen onder 2.5.2.. Hieruit volgt dat ook in zoverre geen grond bestaat voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat geen toepassing hoeft te worden gegeven aan artikel 4:84 van de Awb, de toetsing in recht niet kan doorstaan. De beroepsgrond faalt.

2.9. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans diensgevolge buiten het geding.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 26 augustus 2010 in zaak nr. 09/1355;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

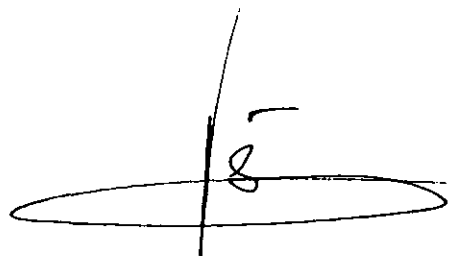
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2011

418-606.

Verzonden: 2 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

H

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 09/1355
V-nummer

Inzake: elser,
gemachtigde mr. J. van Veelen - de Hoop, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Minister van Justitie, vooreen de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. L.A.C.M. Romme.

I Procesverloop

1 Bij besluit van 26 juli 1999 is elser met ingang van 31 juli 1998 een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend. Deze verblijfsvergunning is met ingang van 24 september 2001 omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij brief van 17 juli 2006 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot intrekking van de verblijfsvergunning. Bij brief van 6 februari 2007 heeft elser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 17 december 2008 heeft verweerder de aan elser verleende verblijfsvergunning ingetrokken met terugwerkende kracht tot 31 juli 1998.

2 Op 14 januari 2009 heeft elser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

3 Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 december 2009. Ter zitting is verschenen elser, bijgestaan door zijn gemachtigde. Tevens is verschenen F.A.E. Askan, tolk in de Arabische taal. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Ter zitting is de rechtbank gebleken dat de door elser op 22 juli 2009 ingezonden stukken door de rechtbank niet zijn doorgezonden naar verweerder, waarop de behandeling ter zitting is geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen alsnog te reageren op voormelde stukken. Bij brief van 22 januari 2010 heeft verweerder gereageerd op de aanvullende stukken van elser en tevens een reactie van het Bureau Land en Taal (BLT) van 13 januari 2010 ingezonden. Bij brief van 10 februari 2010 heeft elser gereageerd op het schrijven van verweerder van 22 januari 2009.

4 Het onderzoek ter zitting is hervat op 31 maart 2010. De gemachtigde van elser is verschenen. Verweerder is niet verschenen. De rechtbank heeft wederom het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen te reageren op het proces-verbaal van de zitting en de daaraan gehechte pleitnota van de gemachtigde van elser. Bij brief van 21 april 2010 heeft verweerder zijn reactie gegeven. Nadat partijen toestemming hebben gegeven voor het achterwege laten van een nader zitting is het onderzoek op 23 juni 2010 gesloten.

AWB 09/1355

2

II Overwegingen

Taalanalyse

1.1 Verweerder heeft de asielvergunning van eiser ingetrokken, omdat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt over zijn herkomst. Eiser stelt dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt.

1.2 Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

1.3 Bij brief van 14 december 2005 heeft het Bureau Land en Taal (BLT) geadviseerd om een taalanalyse te verrichten. Als reden daarvoor noemt het BLT dat eiser bij zijn asielaanvraag heeft verklaard Arabisch en Nuba te spreken, terwijl de Nuba-talen niet in Zuid-Soedan worden gesproken, dat eiser als etniciteit van zijn vader heeft opgegeven "Fashir", terwijl Fashir niet bekend is als één van de bevolkingsgroepen in Soedan en dat de opgegeven namen van eiser en zijn ouders niet voldoen aan de zogeheten namenreeks die gebruikelijk is in Soedan. Bij brief van 21 februari 2006 heeft verweerder eiser medegedeeld dat er bij zijn verzoek om naturalisatie indicaties naar voren zijn gekomen dat hij ten tijde van zijn asielverzoek onjuiste informatie heeft verstrekt. Voorts vermeldt de brief dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) in toenemende mate in staat is om op grond van meer en betere informatie over verschillende herkomstlanden de door de asielverzoeker opgegeven herkomst te controleren op juistheid en dat in de loop van 2003 er binnen de IND voldoende kennis is ontwikkeld om de herkomst van Soedanezen te onderkennen. Op grond van deze kennis is gebleken dat in het verleden een verblijfsvergunning is verleend aan Soedanezen, van wie nu op grond van de huidige informatie twijfel zou kunnen ontstaan aan de gestelde herkomst. Om die reden worden Soedanezen die een eerste beslissing op hun asielverzoek hebben ontvangen voor 1 januari 2003 opnieuw onderworpen aan een herkomstonderzoek. Op grond van het vorenstaande is eiser bij diezelfde brief uitgenodigd voor een taalanalyse op 29 maart 2006.

1.4 Anders dan eiser betoogt heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank met het vorenstaande een dougdelijke motivering gegeven voor zijn beslissing om alsnog een taalanalyse te laten verrichten. Met deze beslissing is het rechtszekerheidsbeginsel niet geschonden. Dat bij de IND in de loop van 2003 voldoende kennis is ontwikkeld om beter de herkomst van Soedanezen te onderkennen en verweerder eerst bij brief van 21 februari 2006 eiser kenbaar heeft gemaakt twijfels te hebben omtrent het gestelde van herkomst, maakt dat niet anders. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 21 december 2005 (LJN AU9192) dient degene die op basis van onjuiste of onvolledige informatie rechten verwerft, er steeds rekening mee te houden dat op enig moment rechtshorstel kan plaatsvinden.

1.5.1 Naar aanleiding van de taalanalyse heeft het BLT een rapport opgesteld gedateerd 9 juni 2006. Volgens dat rapport is eiser eenduidig te herleiden tot de sprank- en cultuurgemeenschap binnen Noord-Soedan, terwijl eiser stelt afkomstig te zijn uit Zuid-Soedan. In reactie op het BLT-rapport heeft eiser een contra-expertise laten verrichten. Het naar aanleiding daarvan door C. Miller opgemakke rapport van 22 december 2006 vermeldt onder meer dat het spreekniveau van eiser niet als natuurlijk kan worden beschouwd, en het

AWB 09/1355

3

niet kan worden gebruikt om zijn plaats van herkomst of plaats van socialisatie vast te stellen. Bij brief van 14 mei 2007 heeft het BLT gesteld in de contra-expertise geen aanleiding te zien de conclusie van het rapport van 9 juni 2006 te wijzigen. Elser heeft vervolgens een brief overgelegd van 21 oktober 2008 van J.H. Schumacher, als arts verbonden aan het Medisch Advies Kollektief. Daarin wordt gesteld dat het niet verbazingwekkend is dat elser ter gelegenheid van de taalanalyse een verwarrende en tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd gezien de behandelvorm en mediatie die hij toen kreeg. In reactie op de brief van het BLT van 14 mei 2007 heeft elser bij brief van 22 juli 2007 een ongedateerde brief van C. Miller overgelegd waarin zij van mening blijft dat elser niet op natuurlijke manier sprak en dat zijn spraak zo gemêleerd en verward was dat het onmogelijk en onverantwoord is om een taalanalyse te gebruiken als het juiste instrument om de exacte herkomst van elser te bepalen. Bij brief van 7 december 2009 heeft het BLT geconcludeerd dat elser er niet in is geslaagd om door middel van deelname aan taalanalyse de twijfel weg te nemen die is gerezen over de door elser opgegeven herkomst. In reactie op de laatstgenoemde brief van C. Miller heeft het BLT bij brief van 13 januari 2010 kenbaar gemaakt ook in deze brief geen reden te zien zijn standpunt te wijzigen. In het bevestigend schrijven heeft verweerder onder meer gewezen op een uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009 (LJN BK8641).

1.5.2 In voormelde uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat, indien bij verweerder twijfel is gerezen over de door een vreemdeling gestelde herkomst en als gevolg daarvan over diens gestelde identiteit en nationaliteit, hij, door een taalanalyse te laten verrichten, de desbetreffende vreemdeling tegemoet kan komen in de op hem ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 rustende last om het door hem gestelde aannemelijk te maken. De desbetreffende vreemdeling kan de bij verweerder gerezen en door de taalanalyse niet weggenomen twijfel door het laten verrichten van een contra-expertise alsnog trachten weg te nemen. Daartoe kan hij de opname van het ten behoeve van de taalanalyse gevoerde gesprek, door een deskundige laten beoordelen. Indien de uitkomst van de contra-expertise de door de vreemdeling gestelde herkomst niet bevestigt, wordt - gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 - de gerezen twijfel niet weggenomen, aldus de Afdeling.

1.5.3 Door voormeld toetsingskader te hanteren heeft verweerder miskend dat het in deze zaak niet gaat om de afwijzing van een aanvraag om een asielvergunning, maar om de intrekking daarvan. Het is dus niet aan elser om - gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 - de bij verweerder gerezen twijfel door middel van een contra-expertise weg te nemen, maar aan verweerder - gelet op artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 - aannemelijk te maken dat elser onjuiste gegevens heeft versprekt. Nu verweerder volgens de brief van het BLT van 7 december 2009 en de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009 enkel heeft beoordeeld of de contra-expertise de bij hem gerezen twijfel heeft weggenomen, ontbeert het besluit een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

Medische omstandigheden

2.1 Volgens paragraaf C5/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt, indien er is geconstateerd dat er sprake is van het verstrekken van onjuiste gegevens en er beoordeeld is dat er geen gronden voor verlening van een vergunning meer bestaan, de verblijfsvergunning ingetrokken met terugwerkende kracht naar het eerste moment van verlening.

AWB 09/1355

4

2.2 Eiser stelt dat er nog gronden voor verlening van een vergunning bestaan, nu gelet op de medische toestand van eiser uitzetting naar Soedan zal leiden tot een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.3 Ingevolge artikel 3 van het EVRM is het niet toegestaan een vreemdeling uit te zetten naar zijn land van herkomst, indien hij in dat land een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.4 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder andere neergelegd in haar uitspraak van 19 juni 2009 (LJN BJ1551), kan uitzetting volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), te weten de arresten van 2 mei 1997 (LJN AB8007, *St. Kitts*), 6 februari 2001 (LJN AD4236, *Bensaid*) en 27 mei 2008 (LJN BD6647, *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*) in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken uit de jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.4 Bij brief van 15 juli 2008 heeft het Bureau Medische Advies (BMA) medisch advies uitgebracht in het kader van artikel 3 van het EVRM (hierna: het BMA-rapport). In antwoord op vraag 4 of het uitblijven van behandeling zal leiden tot een medische nood situatie op korte termijn vermeldt het BMA-rapport dat het uitblijven van behandeling van de psychische klachten die eiser heeft zal leiden tot een medische nood situatie op korte termijn. Bij uitblijven van behandeling zullen zeer waarschijnlijk de psychotische decompensaties (verlies realiteitszin, gevaar voor eigen leven en/of anderen) opnieuw plaatsvinden. Verder vermeldt het BMA-rapport dat onder de gegeven psychotherapeutische en medicamenteuze behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigend stadium. Voor de situatie bij het uitblijven van de behandeling verwijst de BMA-arts naar het antwoord op vraag 4. Tot slot vermeldt het BMA-rapport dat in Soedan behandelmogelijkheden zijn, zowel ambulante als klinische begeleiding. Beschermd wonen is afwezig behalve binnen een van de behandelinstellingen. De medicatie is aanwezig, behalve Zoplon. Dit en andere middelen kunnen binnen tien dagen geleverd worden, aldus het BMA-rapport.

2.5 In reactie op het BMA-rapport heeft eiser onder meer de reeds hiervoor vermelde brief van J.H. Schumacher van 21 oktober 2008 overgelegd. Die brief vermeldt onder meer het volgende:

Ik kan het nog altijd niet eens zijn met het BMA-advies van (...), omdat naar mijn mening de psychiatrische opvang voor deze patiënt inadequaat is. In Soedan ontbreekt de noodzakelijke ambulante hulp (begeleiding en toezicht) en zonder deze hulp zal patiënt zijn medicatie niet nemen en zoals is gebleken derailen (psychisch decompenseren). Patiënt zal dus bij aankomst in Soedan direct in een psychiatrische kliniek moeten worden opgenomen (zoals de BMA-arts zich dit ook voorstelt) en het is maar zeer de vraag of een gedwongen opname in Soedan wel mogelijk en op dat moment te rechtvaardigen is, bij aankomst van patiënt. De Soedanees arts die patiënt op het vliegveld opwacht, zal dus

AWB 09/1355.

5

onvoorwaardelijk en onafhankelijk van het toestandbeeld op dat moment, een klinische behandeling moeten starten. Gebeurt dit niet dan zal de heer vrij snel in aanraking komen met de autoriteiten (politie en justitie), omdat zich bij hem een paranoïde psychose ontwikkelt waarbij hij zich agressief betoont naar anderen (met name vrouwen). Patiënt komt dan niet primair in een traject van hulpverlening, maar zal, voorzover ik dat in kan inschatten in het justitiële traject belanden. De psychiatrische hulpverlening aldair schat ik somber in. Het moet in mijn ogen dan ook een illusie worden genoemd dat er in Soedan passende psychiatrische hulp gegeven kan worden aan deze chronisch zieke man en het risico op een inhumaan bestaan in detentie is reëel. De ervaring met deze patiënt in Nederland strekt zich over jaren uit en de behandelend arts is er helder over.

2.6 Zoals de Afdeling onder meer heeft overwogen in haar uitspraak van 25 juli 2006 (LJN AY5703), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.7 Uit het BMA-advies van 15 juli 2008 leidt de rechtbank af dat elser thans lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium indien behandeling uitblijft. In de brief van 21 oktober 2008 stelt J.H. Schumacher dat elser geen ziekte-inzicht heeft en dat hij psychisch zal decompenseren wanneer hij niet direct na aankomst in Soedan (gedwongen) wordt opgenomen in een psychiatrische kliniek. Verweerder heeft die stelling niet weersproken. Uit het BMA-advies leidt de rechtbank echter niet af of elser, ter voorkoming van een direct levensbedreigende situatie, direct na aankomst - eventueel gedwongen - dient te worden opgenomen in een psychiatrische kliniek, en zo ja, of daartoe de mogelijkheid bestaat. Daarmee biedt naar het oordeel van de rechtbank de brief van J.H. Schumacher een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid van het BMA-advies. Dat betekent dat verweerder bij het bestreden besluit niet alle nodige kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard, hetgeen in strijd is met artikel 3:2 van de Awb.

2.8 Ook om die reden is het beroep gegrond. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.

3 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die elser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht, zoals dit luidde ten tijde van het instellen van het beroep, vastgesteld op € 805,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting van 10 december 2009 en een ½ punt voor het verschijnen ter zitting van 31 maart 2010 met een waarde per punt van € 322 en wegingsfactor 1). Angezien ten behoeve van elser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

AWB 09/1355

6

III Beslissing
De rechtbank,

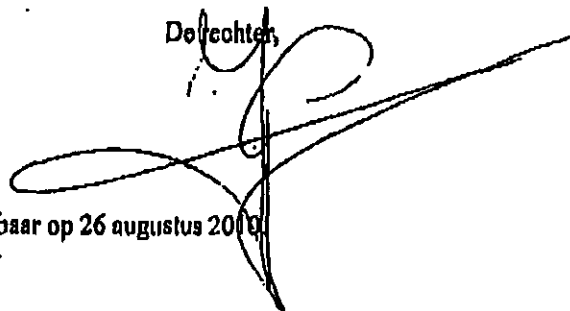
recht doende:

- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder binnen vier weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 805,- en bepaalt dat, nu aan elser een toevoeging is verleend, deze kosten rechtstreeks aan de griffier (rekeningnummer 56 99 90 688) worden betaald.

Aldus gedaan door mr. J. de Gans, rechter, in tegenwoordigheid van mr. G. Buijtenhek, griffier.

De griffier,

De rechter,

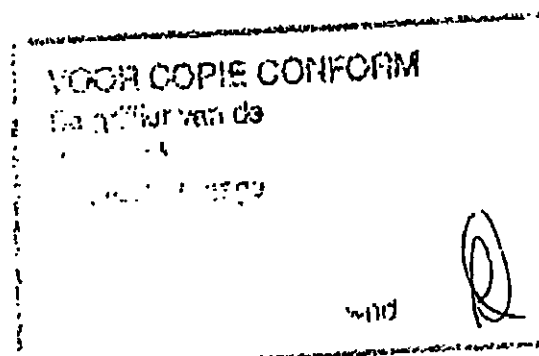

Uitgesproken in het openbaar op 26 augustus 2010

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtsspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtsspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: - 2 SEP. 2010

H

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 SEP 2010	
ZAAKNR. 201009489/Vr2	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging

mr. L. Verheljen

073 - 888 3058

29 september 2010

9807-31-2107

2

Hoger beroep Minister van Justitie alsmede verzoek om een voorlopige voorziening /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 26 augustus 2010, verzonden op 2 september 2010, met kenmerk AWB 09/01355.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden binnen vier weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A.R.J. Maas, gemachtigde

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

30 SEP 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. A.R.J. Maas,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam
van 26 augustus 2010
met kenmerk AWB 09/01355

Inzake:
met IND-kenmerk 9807-31-2107
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. J. van Veelen-de Hoop
advocaat te Rotterdam, Bentincklaan 23, 3039 KG

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 08, 5101 AC Den Bosch

Contactpersoon:
mr. L. Verheijen
Tel. 073 - 888 3058

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 28 augustus 2010, verzonden op 2 september 2010, met kenmerk AWB 09/01355 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 17 december 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen vier weken een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.
- 1.2. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen iedere bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 31 juli 1990 heeft verweerder een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij beschikking van 26 juli 1999 is deze aanvraag niet ingewilligd en is aan verweerder een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend met ingang van 31 juli 1998, geldig tot 31 juli 1999, onder gelijktijdige verlenging tot 31 juli 2000. De verblijfsvergunning is met ingang van 24 september 2001 omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
- 2.2. Bij brief van 17 juli 2006 is aan verweerder het voornemen kenbaar gemaakt om de aan hem verleende verblijfsvergunning met terugwerkende kracht in te trekken tot 31 juli 1998.
- 2.3. Bij brief van 6 februari 2007 heeft verweerder zijn zienswijze kenbaar gemaakt.
- 2.4. Bij besluit van 17 december 2008 is de aan verweerder verleende verblijfsvergunning ingetrokken.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 1.5.3 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Door voormeld toetsingskader te hanteren heeft verweerder miskend dat het in deze zaak niet gaat om de afwijzing van een aanvraag om een asielvergunning, maar om de intrekking daarvan. Het is dus niet aan eiser om – gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 – de bij verweerder gerezen twijfel door middel van een contra-expertise weg te nemen, maar aan verweerder – gelet op artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 – aannemelijk te maken dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt. Nu verweerder blijkens de brief van het BLT van 7 december 2009 en de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009 enkel heeft beoordeeld of de contra-expertise de bij hem gerezen twijfel heeft weggenomen, ontbeert het besluit een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 2.7 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Uit het BMA-advies van 15 juli 2008 leidt de rechtbank af dat eiser thans lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium indien behandeling uitblijft. In de brief van 21 oktober 2008 stelt J.H. Schumacher dat eiser geen ziekte-inzicht heeft en dat hij psychisch zal decompenseren wanneer hij niet direct na aankomst in Soedan (gedwongen) wordt opgenomen in een psychiatrische kliniek. Verweerder heeft die stelling niet weersproken. Uit het BMA-advies leidt de rechtbank echter niet af of eiser ter voorkoming van een direct levensbedreigende situatie, direct na aankomst – eventueel gedwongen – dient te worden opgenomen in een psychiatrische kliniek, en zo ja, of daartoe de mogelijkheid bestaat. Daarmee biedt naar het oordeel van de rechtbank de brief van J.H. Schumacher een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid van het BMA-advies. Dat betekent dat verweerder bij het bestreden besluit niet alle nodige kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard, hetgeen in strijd is met artikel 3:2 van de Awb."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank te 's-Gravenhage berust rechtsoverweging 3 op pagina 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw worden ingetrokken indien de desbetreffende vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen van de verblijfsvergunning zouden hebben geleid.

- 4.2. Bij de intrekking van een verblijfsvergunning asiel, ligt het op de voet van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw op de weg van de minister om aannemelijk te maken dat zich de daarin vermelde intrekkinggrond voordoet. Als door de minister aan deze bewijslast is voldaan, is het vervolgens aan de vreemdeling om het door de minister geleverde bewijs te weerleggen.

Zie:

AbRS 16 december 2004, 200406434/1, www.raadvanstate.nl

- 4.3. Anders dan bij een besluit op een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, waar de minister door het laten uitvoeren van een taalanalyse de desbetreffende vreemdeling tegemoet komt in de voldoening van de Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, in het geval twijfel is gerezen aan de gestelde identiteit en nationaliteit, waaronder in voorkomende gevallen begrepen de stamafkomst of plaats van herkomst, dient het laten uitvoeren van een taalanalyse in het geval die twijfel is gerezen bij een besluit waarbij een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt ingetrokken als bewijsmiddel van de op de minister rustende last om aannemelijk te maken dat zich de in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw vermelde grond

voordoeft.

*Zie:
AbRS 1 april 2009, 200804814/1, LJN BI0074.*

- 4.4. Gelet op het voorstaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister een verkeerd toetsingskader heeft toegepast. De minister heeft immers met het uitvoeren van de taalanalyse aannemelijk gemaakt dat de intrekingsgrond, het verstrekken van onjuiste gegevens, zich voordoet. Het is vervolgens aan verweerder om dit bewijs te weerleggen. Blijkens de reacties van BLT van 14 mei 2007, 12 maart 2009 en 13 januari 2010 doet de contra-expertise van 22 december 2006 geen afbreuk aan de resultaten van de door BLT uitgevoerde taalanalyse. Nu de contra-expertise het bewijs voorvloeiende uit de taalanalyse niet heeft weerlegd, mocht de minister de aan verweerder verleende verblijfsvergunning op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw intrekken. De rechtbank heeft zulks miskend.

Ad grief 2

- 4.5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de wet, worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
- 4.6. Volgens de rechtspraak van het EHRM kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dringende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens de hieronder genoemde uitspraken slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Uit de uitspraak van het EHRM van 24 juni 2003 valt niet af te leiden dat indien bij afzonderlijke toetsing van deze drie elementen, het stadium waarin de ziekte zich bevindt, het uitzicht op medische zorg in het land van herkomst en op steun van zijn familie aldaar, één van de desbetreffende vragen negatief moet worden beantwoord, een risico op schending van artikel 3 EVRM moet worden aangenomen. Het EHRM heeft in die uitspraak verwezen naar zijn eerdere jurisprudentie en uit die jurisprudentie kan niet worden afgeleid dat van schending van artikel 3 EVRM in een geval als dit ook sprake kan zijn. Indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij aan een ziekte lijdt die zich in een vergevorderd, levensbedreigend stadium bevindt. De gestelde omstandigheden dat hij verstoken zal blijven van medische behandeling en steun van familie dienen te worden beoordeeld in samenhang met het stadium waarin de ziekte zich bevindt.

*Zie:
EHRM 2 mei 1997, St. Kitts, nr. 146/1996/767/964, RV 1997/70;
EHRM 6 februari 2001, Bensaid, nr. 44599/98, JV 2001/103;
EHRM 24 juni 2003, Arcila Henao, nr. 13669/03, JV 2004/126;
EHRM 27 mei 2008, N vs Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05, JV 2008/266.*

- 4.7. Verweerder heeft niet met medische verklaringen of anderszins aangetoond dat de ziekte, als hierboven bedoeld, zich in een vergevorderd, levensbedreigend stadium bevindt. Uit de beantwoording van vraag 6a,

waarbij het BMA overigens terecht in het antwoord de vraag naar de ongeneeslijkheid heeft gepasseerd, blijkt immers genoegzaam dat er geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd, levensbedreigend stadium. Uit de passage in het advies van 15 juli 2008 met de strekking dat stopzetting van de behandeling voor verweerder zeer waarschijnlijk zal leiden tot het opnieuw plaatsvinden van psychotische decompensaties (verlies realiteitszin, gevaar voor eigen leven en/of anderen), kan geen andere conclusie worden getrokken over de aard van de ziekte. Weliswaar zal, indien de behandeling wordt stopgezet, zeer waarschijnlijk van een levensbedreigende situatie sprake zijn, maar dat betekent niet dat, zolang dat niet het geval is, van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium sprake is. Hierbij is van belang dat uit het advies van 15 juli 2008 blijkt dat er in Soedan behandelingsmogelijkheden aanwezig zijn, zowel ambulante als klinische begeleiding, en dat uit de jurisprudentie van het EHRM niet kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van de medische toestand mede betrokken moet worden speculaties over mogelijke toekomstige belemmeringen van de toegang tot de noodzakelijke zorg. In dit verband is van belang hetgeen is overwogen in rechtsoverwegingen 47 en 50 van de hierboven genoemde uitspraak van het EHRM van 28 mei 2008 en de overwegingen 38 en 39 van de eveneens hierboven genoemde uitspraak van het EHRM van 6 februari 2001. Gelet op het voorgaande is geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM.

- 4.9. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat verweerder thans lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium indien behandeling uitblijft. Door deze stelling in te nemen, welke overigens, zoals hiervoor uiteen gezet is, niet gestaafd wordt door het BMA advies van 15 juli 2008, gaat de rechtbank uit van een onjuist toetsingskader. Het gaat immers niet om de situatie waarin verweerder mogelijk komt te verkeren bij het uitblijven van een behandeling, maar om de vraag of de ziekte zich thans in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt.

Zie:

AbRS 19 november 2009, 200809118/1, www.raadvanstate.nl;
AbRS 13 februari 2009, 200804797/1, www.raadvanstate.nl.

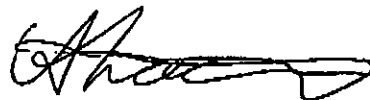
- 4.10. Voorts heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de brief van J.H. Schumacher van 21 oktober 2008 een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid van het BMA advies biedt nu uit het BMA advies door de rechtbank niet kan worden afgeleid of verweerder, ter voorkoming van een direct levensbedreigende situatie, direct na aankomst, eventueel gedwongen, dient te worden opgenomen in een psychiatrische kliniek en zo ja of daartoe de mogelijkheid bestaat. Met deze overweging miskent de rechtbank dat bij beantwoording van vraag 5 in het medisch advies is opgenomen dat verweerder enkel kan reizen indien een directe fysieke overdracht aan een arts (op het vliegveld) in aansluiting op de reis en vervolgens continuering van de medische behandeling in een medische instelling cq bij een behandelaar te plekke plaatsvindt. Nu gebrek aan ziekte-inzicht een benoemd probleem is bij verweerder en als gevolg daarvan de antipsychotica onder toezicht worden toegediend, mag er van uitgegaan worden dat deze omstandigheden onderdeel uitmaken van de fysieke overdracht die zal moeten plaatsvinden. In verband met de voorwaarde van fysieke overdracht en directe voortzetting van de behandeling heeft de minister zich laten informeren door de Dienst

Terugkeer en Vertrek (DT&V). Voordat de fysieke overdracht plaatsvindt wordt de medische overdracht namelijk geregeld door de DT&V. Als de medische overdracht niet geregeld kan worden, zal de vreemdeling niet worden uitgezet. De medische overdracht wordt geregeld door de Afdeling Bijzonder Vertrek van de DT&V. Uitvoering van het BMA-advies betekent dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met een psychiater dan wel een psychiatrische kliniek in Soedan. Met de psychiater cq kliniek worden afspraken gemaakt over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Indien aan alle in het medisch advies gestelde voorwaarden is voldaan, wordt de vreemdeling overgebracht naar een uitzetcentrum (UC). Op het UC wordt er een vlucht aangevraagd en wordt alle benodigde (medische) informatie aan de KMar gestuurd ten behoeve van het briefen van de (medische) escorts. Tevens is gebleken dat er ervaring is met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en de uitzetting heeft plaatsgevonden. Derhalve bestaat geen aanleiding om op voorhand te concluderen dat verweerder na aankomst in het land van herkomst niet aan behandelaar of medische instelling overgedragen zal kunnen worden voor de continuering van de voor betrokkene noodzakelijke medische behandeling. Nu blijkt het BMA advies in het land van herkomst zowel ambulante als klinische begeleiding mogelijk is en beschermd wonen in een behandel instituut zelf kan plaatsvinden is het niet aannemelijk dat dit voor verweerder anders zou zijn. De rechtbank heeft dit miskend.

5. Conclusie

- 5.1. De minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 17 december 2008 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 30 september 2010

Gemachtigde,

A.R.J. Maas, gemachtigde

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5101 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3058
telefax 073 - 888 3230